

R.D. Iacobi Marchantii Vitis Florigera

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

7. Expectans expectavi Dominum, & intendit mihi, aduxit me de lacu
miseriæ &c.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56381)

mine huius seculi evanida bona seclante scriptum est: *Cum interierit, non sumet omnia, neque descendet cum eo gloria eius.* Sola pietas & misericordia cum operibus bonis comes est defunctorum, ait S. Ambrosius.

Psal. 43.

Applicatio.

In exequiis Domini. *Annua Gobellet Fundatrix Ricardus Rostallensis sum in oppido Couvine*

Berem, & in Domino felice morte mortuam, confidenter dicimus eam cui nunc parentamus. Quia in Domino semper vixit, in fide & amore ciuitotam vitam ei consecravit, eiusque obsequio impendit. Sine macula conservans, exemplo pietatis ceteris praeiulit. Cum autem omne ævum suum per pietatis exercitia in Dei gloriam impendit, ultimam tamen vitæ suæ partem ei specialiter dedicatæ studuit, adspiciens in auctorem fidei & consummatorem Iesum, piorum renunciatorum operum. Propterea etiam vestem adsumpsit Ordinis S. Francisci, eiusque tertium Ordinem est professa, adstringens se speciali voto ad Dei obsequium mandata. Hunc ordinem ita coluit, ut magno zelo ad divinæ gloriæ incrementum, introduxerit huac in locum Sanctimonialis informatas Tertij Ordinis de Penitentia, quæ claustrum arte se constringentes, contemplationi & penitentia impense vacant, divinasque laudes nocte dieque persolvunt.

Ps. 112.

Quapropter de ea possumus dicere verum esse illud Regij Vasis: *Qui habitare facit sterilem in domo matrem filiorum letantem.* Nempe non habuit defuncta nostra in coniugio seculi proles, ita disponente divina providentia, quia novit quæ unicuique sunt congrua. Providit etiam tamen spiritalis proles, tot scilicet filias, quot Domino servient impofterum hoc in loco & fundo, quem eis ad inhabitandum ipsa dedit. Erat ergo mater multarum prolium lætubunda in Domino; illudque

Isaia 56.

Isaia adimplebitur in ea: Dabo ei in domo mea, & in muris meis locum, & nomen melius à filiis & filiabus, nomen sempiternum dabo ei quæ non peribit. Hoc scilicet promeruit, obsequium Domini fideliter & cum zelo promovendo, & pro illo laborando iugiter. Et nunquid nunc *Requiescit à laboribus suis?* Laboriosa semper fuit, otiosa nunquam: operose & prudenter familiam suam administravit, domesticos ad laborem excitans iuxta civitatisque ministerium. Ac postmodum in ægritudine proluxam incidens, magnis perfuncta est laboribus & doloribus; hosque eximia tulit patientia duobus pene annis, cum resignatione perfecta ad divinam voluntatem. Sic probata fuit à domino, ut nihil in ea expiandum remaneret purgatorij flammis; crucifixaque fuit cum Christo in leculo ægritudinis, vivens in eius vulneribus & doloribus. Quod ergo hinc ferre, flagellum grano fornax auro, hoc est fuit actus morbi tribulatio, iam requiescit luctata diu sed eluctata & victrix, quia labores omnes & dolores, omnesque apiones superavit, tandemque suavi morte in sinu Domini interbrachia Salvatoris, acin eius

Expectans expectavi Dominum, & intendit mihi adauxit me de lacu miseria, & de luto facis, Psal. 39.

Non multis mihi ad vos verbis opus: speculaculum istud dolorosum & lugubre, fac efficitur, si aures cordis vultis aperire. Attendite faciem illam antea venerandam & tubercundam, nunc macie detritam pallidam, & ad corruptionem tendentem. Attendite oculos, qui olim clari & fulgidi cœlum & stellas, contemplantur: nunc plane obscuri sunt, in officia fossa profundi, & tenebrose reconditi. Attendite os, quod sæpe ad divinas fuit laudes apertum, sæpe sacratissimum Domini corpus consecravit cum pietate: nunc clausum conspiciatur, aut si apertum est non nisi id ad pavorem adspicientium. Attendite & manus, quæ contractæ verum adeo frequenter Corpus Christi, nunc impotentes sunt. Aures quoque illæ, quæ diligenter confessionibus viderantur, & verbo Dei patremant, iam obstruuntur. Denique totum corpus, quod paulo animatum, erat instrumentum promo vendæ antea gloriæ Dei, nunc ad corruptionem scilicet disponens, foretorem incipit exhalare. Quid vero omnia ista aliud nobis eloquentur, quam

Eccli. 38. quam illud: *Memento iudicis mei, si erit & tuum,*
 &c. Quid rursus aliud, quam illud: *Putredinis dixi,*
Job. 17. *Pater meus es, mater mea & soror mea vermicibus?*
 Hoc sane omnes concernit, sed vos maxime allo-
 quitur, o Sacerdotes! Nec dignitas Sacerdotij, nec
 vinculo christinatus sacri, nec character immortalis
 animi, nec corona verticis, symbolum stans emi-
 nentis, poruit eum eximere a morte, nec ex-
 imerit a putredine & corruptione. Hoc attendite. In-
 terim paucis alloqui eum licet, & conceptum de
 eius morte morose exprimeret, ac dicere: Do-
 lemus super te, o Frater! quia Sacerdotij partici-
 patione, & conversatione pax coniunctione Fra-
 tres eramus, in vinculo Christi invicem colli-
 gati. Sed vitam sciremus nunc quo in statu ver-
 scitur anima tua? Si sciremus eam aeternis frui gau-
 dijs, non solum gauderemus, sed etiam certam
 speremus de sacris offibus tuis pignora sacra,
 apud nos reconcedenda & honore afficienda: ita ut
 nec securi hoc emortuum corpus tuum in medio
 templi & populi spectandum proponeretur, quia
 irritum plebis devotio id non pateretur, sicut in
 quorundam Sacerdotum corporibus saepe experi-
 entia docuit. Quod si e contra cetero sciremus, te
 in flammis agere, & cum ardoribus sempiternis
 colluctari, eijceremus cadaver istud foras sepul-
 turam asini sepelendum; nec diutius super eo offi-
 cium prosequeremur, quia nullatenus tibi profi-
 cere posset istud nostram pietatis obsequium, nisi
 forsitan ad poenae tuae augmentum. Sed quia incerti
 sumus (quod iuste nobis occultum voluit Deus,
 sicut & plerisque morientibus) num adhuc ex-
 piatoris in loco inferiori lubiaceas poenae & tor-
 mentis, id est, ut quoad eius fieri poterit, opulenti-
 cem tibi manum porrigamus, officia haec sacra pro
 te precantes perfolvimus, ut in satisfactionem pro
 te satis patiente Deo offerimus. Est interim nobis
 pia fiducia, non frustranea fuisse tot sacrificia, a te
 dum adhuc viuentes, diligenter & devota mente
 oblata; nec tot miserae facta cura zelo anima-
 rum peracta, in audientis confessionibus, in visi-
 tandis agris, in dispensandis Sacramentis, in con-
 solandis afflictis, in iustis, acendis parulis. Denique,
 quis credat, tot laudis divinae iusticiae pie a te perso-
 luta, tot bona opera, tot exempla pietatis erga
 Deum, erga Iesum, erga Virgineam, erga Sanctos,
 mercede adhuc carere apud Deum remunerato-
 rem omnium operum nostrorum, quando quidem
 nec calix aquae frigidae abeat sine remuneratione?
 Illi dabit Dominus fontem vitae, qui dederit calicem
 aquae frigidae, inquit S. Chrysologus, conformiter
 Christo, Matth. 24. Tot ergo piorum operum &
 meritum te fructum nunc sagere prudenter opi-
 namur, & confidimus; & hoc ipsum apud nos con-
 firmat illa, quam spectavimus, tua mors, non nisi
 spirans pietatem, & apud omnes spargens bonum
 odorem.

Ceterum, pij Auditores, dum decantaremus of-
 ficiam pro ipso defunctorum, more Ecclesiae con-

fecto, visus est mihi illud Psalmi anime & memo-
 riae meae instillare, vobis ex eius nunc nomine pro-
 ponendum, & paucis verbis exponendum: *Expe-*
ctans expectans Dominum, & intendit mihi: exaudi-
us preces meas, & educauit me de lacu miseriae, & de
luto facis. Hanc sane sententiam dicimus optime
 convenire, si eius in agnitione proluxa disposi-
 tionem, quantum ad corpus & animum, in me-
 moriam revocemus. Etenim patienter expectavit
 Dominum, eiusque sanctam voluntatem, non so-
 lum per aliquot dies, aut hebdomadas, aut menses,
 sed etiam per annos, implorans eius misericordiam,
 ut sibi foret praesidia inter acerbissimos, quibus
 conterebar, dolores: Sciebat Dominum non esse
 in promissis fallacem, qui de afflictio quolibet in se-
 fiduciam iactante dixit: *Cum ipso sum in tribulatio-*
ne. Et licet quandoque differre videatur auxilium,
 non tamen despicit patientem, sed exerceat patientem,
 ut loquitur S. Augustinus.

Tandem ergo intendit illi, & exaudivit, *Exdu-*
xit de lacu miseriae, & de luto facis. Quid est lacus
 miseriae, nisi haec vita aeternis & calamitatibus
 plena, ita ut vix fundum invenias? An non illud est
 caelestissimum: *Homo natus de muliere, brevis vi-*
ventis tempore, repletur multis miseriis. An non inter
 titulos hominum honorificos, & hunc Philosophus
 addidit: *Homo est imbecillitatu exemplum, corruptio-*
nis speculum, calamitatu vitina. Quis dies, aut
 quoniam hora pertransit sine aliqua miseria? Rota
 est miseriae vita haec humana. In lacu profundo
 rotatur homo de miseria in miseria, de aeterna
 in aeternam: quae quidem quotidie recrudescit,
 nec finem invenit nisi quando intendit ille, & ex-
 audit, qui potest educere de lacu miseriae, & e-
 lucere facis. Aud. & de hac re Sapiens: *Occupatio*
magna creata est hominibus; & iugum grave super
filios Adam, a die exitus de ventre matris eorum,
usque in diem sepulturae in matrem omnium. Post-
 modum ibi Sapiens specificat nonnullas miseriae
 interiores, quibus homo se obnoxium reddit,
 dum addit: *Cogitationes eorum & timores cordis,*
ad invencio expectationis, zelus, tumultus, fluctuatio,
& timor mortis &c. Cum igitur in tot diversis pas-
 sionibus fluctuet vita hominum, merito *Lacus mi-*
seriae, & Locus aeterna dicitur. Statur sibi homo
 speculam, iuxta monitum Prophetae Hieremiae, &
 circumspiciat circa se amaritudines. Cercet, & in-
 tus, & foris, & longè, & propè, aliquam reperiet
 quasi in lacu se agere deprehendet marino, vis o-
 mnis aqua salta est & turbida, quia reperiet omne
 solutum permixtum miseriae.

Neque solum in lacu miseriae agere censetur ho-
 mo, quamdiu vivit, sed etiam in luto facis. Quid a-
 liud est corpus nostrum, cui anima colligatur, *vivere in*
luto facis? Hoc satis comprobatur, contri-
 pto, feotor, sudor, agnido putida, cui obnoxium
 est continud. Quod si animum spectes, an non lu-
 tum facis, concupiscentiae variae quibus scateat?
 An non & lutum facis, occasiones variae peccan-

Quid sit
hominum
vivere in
luto facis.

di, quibus ita implicatur homo, vt se extricare non valeat? Sicut qui in luto palustri ambulat, si unum pedem extrahat, altero tamen rursus insigetur, & ita profunde, vt se non valeat erueret: sic sepe homini contingit ita hoc seculo, vt dum vnam curam occasione mittitur, in alteram incidat & cogatur dicere: *Infixus sum in luto profundi.* Qui ergo ab omnibus his implicamentis & peccandi occasionibus per mortem felicem eripitur, merito potest dicere: *Eduxi me de luto miseria, & de luto facu.* An non de hoc luto educi exoptat Apostolus, dum exclamabat: *infulse ego homo, quis me liberabis de corpore mortis huius &c.* Video aliam legem in membris meis, captiuam me in lege peccati. Ecce lutum fecis, ex quo vix se extricare poterat Apostolus.

Psal. 68.

Psal. 88.

Rom. 7.

Psal. 119.

1. Cor. 10.

Pedes anima snt eius affectus.

Iob. 29.

Psal. 83.

Applicatio.

fectius poterit sacrificare Domino hostiam laudis, hostiam iubilationis, & holocaustum amoris, in arrius domus Domini, in medio tui Ierusalem. Quidam hoc speremus, quandoquidem & de eo dicere illud possumus, quod in hoc ipso Psalmo sequitur: *Beatus vir, cuius est nomen Domini spes eius, & non respexit in vanitates & in anitias falsas:* Profecdo in nomine Domini, in quo solo est salus, iugiter speravit, siue in vita, siue in morbi acinmonia, siue in mortis agoutaria illum animi totum fixit intuitum, qui poterat statuere supra petram pedes suos, & dirigere gressus suos in hoc extremo itinere, quod non est sine periculis & discrimine. Atque etiam non respexit in vanitates & in anitias falsas huius seculi, quoad vixit. In adolescentia & iuuentute literis diligentem operam nauauit, ac postmodum Sacerdotio initiatus pietatem professioni & statui suo correspondentem adauauit, & publice primum exhibuit. Non secutus est dissolutorum hominum societates, non symposia, aut pocula, non superbiam, aut vanitates, non pecuniam sectatus est & opes: sed modestus, humilis, sobrius, castusque fuit & pius.

Memor officij sui & ordinis, fecerbat se ad frequentia hominum, & in conclausi sui solitudine, vel orationi incumbebat, vel lectoniam vel audire, vel alloquens, qui ducit in solitudinem, & ibi lactat, & loquitur pacem & super eos, qui conuertuntur ad cor. Propterea igitur beatum eum pronunciamus, & speramus, quod de lacu misericordie ductum Dominus noua cotoua vltra Sacerdotij coronam coronarit, quodque immiserit in os eius canticum nouum, & carmen aeternum &c.

In fune D. Iohis Gualo p. Sacerdoti.

Ego dixi, Dii estis, Filii Excelsi omnes, &c. Psalm. 81.

Lectio.

Nihil frequentius vident homines, nihil interrim citius obliuisci videntur, quam mortem. Illius tamen memoria deberet profundè imprimi mortalium omnium animis, sed maxime Sacerdotum. Item propterea ipsi nigrit vestiti iubentur, vt quasi vestem lugubrem continuò circumferentes, meminerint tenebrosi temporis. Idè quod quotidie singulas perfoluentes Horas, concludunt per illum vesticulum: *Videlium anima per misericordiam Dei requiescant in pace,* vt sicut mortuorum, sic & mortis suæ nunquam memoriam deponant. Sed & in sacrificio Missæ rememorant iugiter supremi Sacerdotis Christi mortem, vt illi tandem commoriantur. Denique pellibus mortuis adornati procedunt in Ecclesijs Canonici, tanquam filij Adæ, vt mortis non sint immemores: omnesque Sacerdotes bireto vuntur quadrato, non solum ad significandum quatuor patres crucis, sed etiam ad retificandum quatuor nouissimorum memoriam.

Profundè dicere Sacerdoti aut Pastor.

Huiusce etiam moneci videntur specialiter à Domino.

PIANT